Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG
4-10-51

KUIFJE

40

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

De Egyptenaren brengen hun kostbaarheden in veiligheid. (Zie blz. 11.)

Gedeelde vreugd is dubbele vreugd

Ik heb reeds ontelbare brieven gekregen van lezers die buitengewoon in hun nopjes waren met het speciaal nummer van vorige week. Geestdriftig bekennen ze dat « Kuifje » het blad is naar hun zin. Ze zouden voor geen geld ter wereld met een ander blad willen ruilen. « Vraag me wat je wilt, mijn beste Kuifje, zo schrijft er een jongen, wanneer het voor ons blad is, is niets te veel gevraagd ! »

Aan de jongen heb ik geantwoord : « Zou je je nu eens niet voornemen iedere week een nieuwe lezer aan te werven voor « Kuifje » ? Je weet zo goed als ik dat, al is « Kuifje » het grootste jeugdweekblad van ons land, het toch nog voor te veel jongens en meisjes een onbekende is. Ga eens na wie in je onmiddellijke omgeving, op school en in je buurt, « Kuifje » nog niet leest. Geef aan die jongen of dat meisje je eigen nummer ter lezing, of vraag ons proefnummers. Jongens en meisjes die iedere week een nieuwe lezer aanwerven, bewijzen niet alleen ons blad een grote dienst (want hoe meer lezers, des te groter mogelijkheden voor de redactie), maar ook hun vrienden, want onbekend maakt onbemind. Daarenboven zul je er zelf genoegen aan beleven steeds meer jongens en meisjes met « Kuifje » in de hand te zien : Gedeelde vreugd maakt dan dubbele vreugd ! »

Kuifje

onze brievenbus

Erik Vanherpe, Gent. — Ik kan niet anders dan het besluit van je moeder toejuichen. Laat me eens vlug weten welke verhalen je bijzondere voorkeur genieten.

Willy de Zutter, Knokke. — Het deed me genoegen weer iets over jullie te vernemen. Het werk gaat natuurlijk voor alles en het spreekt vanzelf dat jongens moeten leren de handen uit de mouwen te steken. De schoonste en beste Kuifjesclub van Brugge heeft de Schippersschool, Komvest, 36. De andere adressen zal ik je bij gelegenheid opsturen. Een stevige handdruk voor allemaal !

Henri Verbinnen, Stokkel. — Dank voor je mening over ons blad. Ik heb je groeten overgemaakt aan Willy Vandersteen. In de mate van het mogelijke zullen we meer sporthoekjes inlassen.

Verblijf in Zwitserland

Voor 95 frs. per dag kunnen uw kinderen in Zwitserland drie maanden doorbrengen. Ze staan er onder medicaal toezicht en kunnen er hun studies voortzetten met Belgisch personeel. Voor alle inlichtingen wende men zich tot de zetel der vereniging : Handelstraat, 107, te Brussel. Tel. : 12.56.24.

Gaston Gondry, Sheffield. — Dank voor je prentkaart. Het was vriendelijk ook tijdens de vacantie eens aan me te denken. Hartelijke groeten voor heel de familie.

Mej. G. van Pelt, Pupillenstraat, 84b, Rotterdam-W. vraagt een correspondentie - vriendin die houdt van sport, vooral van watersport, en die postzegels verzamelt.

Walter Steenlandt, Antwerpen. — Hoe je lid kunt worden van de club ? Heel eenvoudig, hoor ! Zend ons je naam, adres, geboortedatum en pasfoto. Voeg daarbij tien frs. indien je geen abonné bent. Heb je een abonnement, krijg je de lidkaart gratis. Voor het mooie kenteken betaal je ook 10 frs. Stort het bedrag op onze P.C.R. of stuur het onder vorm van postzegels. Ik hoop je spoedig te mogen welkom heten !

Siegfried, Limburg Stirumlaan, 79, Wemmel. — Ik ontving je brief en het geld en wou je het gewenste reeds lang opsturen maar, Siegfried stuur me eens vlug je familienaam ! Zonder familienaam vrees ik dat het pakje niet zal terecht komen.

Emiel Schollen, Hasseltse straat, 87, Diest. — Hartelijk welkom in de grote familie. Ik vind het prettig dat je ons blad zo fijn vindt en het leest van de eerste tot de laatste letter.

Gustaaf Desseldonck, Antwerpen. — Hartelijk welkom in de grote familie en laat spoedig wat nieuws horen over de club die je gaat stichten. Hartelijke groeten voor al je vrienden, lezers van Kuifje !

Francis Jannes, Mechelen. — Dank voor je brief en hartelijk welkom in de club. Wanneer je je blad bij een dagbladverkoper gaat halen, heb je geen abonnementsnummer. Doe flink je best op school en laat me spoedig weer wat van je horen !

Emile Muylle, Paddevijverstraat, 31, Ieper, wenst postzegels te ruilen met een lezer van Kuifje !

Ivo en Joop Garama, Rotterdam. — Hartelijk welkom in de club. Ik hoop dat we lang trouwe vrienden zullen blijven en dat jullie me af en toe eens zult laten weten hoe jullie ons blad vinden en wat jullie liefst lezen ! Da-ag.

Paul Boyen, Waterschei. — Nog een vriend uit Limburg ! Hartelijk welkom in onze grote familie !

Jean-Louis Vandenbosch, Ruisbroek. — Hartelijk welkom. Schrijf me nu eens vlug in welke klasse je reeds zit en wat je zoal graag leest in Kuifje. Wil je dat doen ? Beste groeten.

Frans Suffeleers, Hasselt. — Welkom in de grote familie. Je ziet er een flinke jongen uit en ik ben er van overtuigd dat je onze club alle eer zult aandoen. Hartelijke groeten.

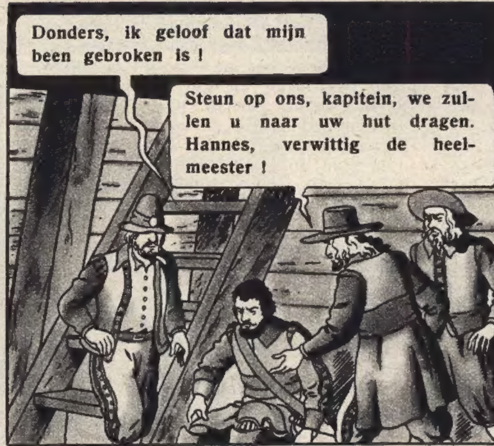
KUIFJE (weeksblad). *Redaktie, Publiciteit :* Lombaardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16. *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. *KUFJE-HOLLAND :* Goudse Singel, 76-80, Rotterdam. Tel. : 29502 (5 lijnen). Giro : 199.334.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKST EN TEKENING DOOR BOB DE MOOR

De Oost-Indische Compagnie heeft drie schepen uitgezonden voor de reis om de wereld en met het doel nieuwe zeewegen te ontdekken. De Zeewolff, een van de drie schepen, wordt door een hevige storm verrast...

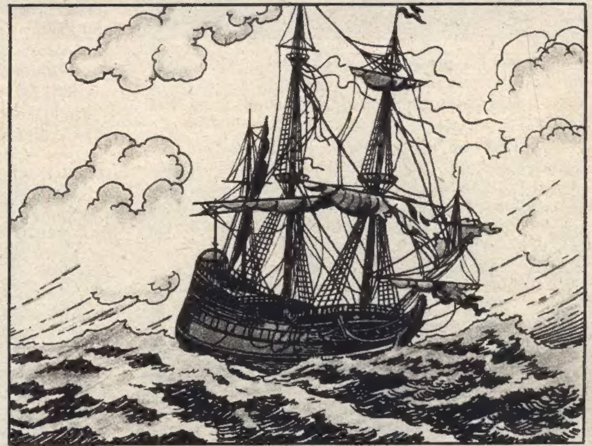

... EN WOEDT HEEL DE NAMIDDAG EN HEEL DE NACHT. TEGEN DE MORGEN WORDT DE ZEE KALMER. DE «ZEEWOLFF» ZWALPT ALLEEN ROND; DE STORM HEEFT DE KLEINE VLOOT UITEENGESLAGEN.

HET SPAANSE GALJOEN LIGT WELDRA OP GELIJKE HOOGTE. DOOR DE VERNIELDE TUIGAGE WORDT HET HOLLANDS SCHIP IN ZIJN BEWEGINGEN GEHINDERD. DE GESCHUTSPOORTEN VAN DE SPANJAARD WORDEN GEOPEND EN DE VUURMONDEN WORDEN DREIGEND OP DE HOLLANDER GERICHT...

(Wordt voortgezet.)

DE SCHIPBREUK van de ZEEMEEUW

VERHAAL VAN FR. D'ORGEVAL — ILLUSTRATIES VAN KEE

HENK, voor de tweede maal vraag ik je wat je zo vlug verstopte toen ik binnenkwam ?

Het was kapitein Bukart die deze vraag stelde aan zijn marconist. Er heerste een drukkende stilte in het hokje.

Sedert twee dagen blies er een stijve Noord-Oostenwind, de regen kletste neer op het dek en de zee was erg woelig. De kapitein was de hut binnen gekomen om te horen wat het meteorologisch instituut voorspelde. Hij stond nu breed en groot tegenover de piepjonge marconist. Deze legde heel langzaam, met bevende handen en lijkbleek gezicht een oude, lederen portefeuille op de tafel...

— Open hem, beval de kapitein, en tel de biljetten luidop !

Henk gehoorzaamde en telde mechanisch :

— Drie duizend... vier duizend...

De rest was in bundels van honderd francs en, nadat hij iedere bundel geteld had, legde Henk ze bij de duizend francs-biljetten.

— Zes duizend... zeven duizend... Een, twee, drie, vier... zeven duizend vier honderd francs, kapitein.

— Juist. Er ontbreekt geen centiem. Je hebt die portefeuille in mijn hut gestolen ?

De jonge man antwoordde niet en boog het hoofd.

— Spreek op, kerel, denk je dan dat ik die verdwijning niet gemerkt heb ? Ik wou echter in alle kalmte onderzoeken wie het gedaan had en heb daarom gezwegen. Ik moet er aan toevoegen, Henk, dat jij de allerlaatste was die ik zou verdacht hebben...

Henk keek de kapitein in de ogen :

— Ik heb de portefeuille niet gestolen, kapitein !

— Zo... wie deed het dan dan wel ?

Het bleef enkele ogenblikken stil, en men hoorde alleen de wind en het gezoef van de golven. Dan antwoordde de marconist met matte stem :

— Dat kan ik niet zeggen.

Bukart lachte luid en riep woedend :

— De klassieke zet : Een ander heeft het gedaan, maar men kan niet zeggen wie die andere is ! Ik heb je altijd voor een intelligente, eerlijke jongen gehouden, Henk... Nu goed, je hoeft me niet te vertellen waarom je het deed. Je kunt het de politie uitleggen, zodra we aan land zijn. Je moet echter je post verlaten, tot Sint-Malo ga je in de « cagibi ».

— Zoals u wilt, kapitein.

Nogmaals boorden de staalblauwe ogen van de kapitein in die van de doodsbleke jongeman. De robuste kapitein kon zijn woede en afkeer niet langer bedwingen en gaf zijn marconist een harde slag in het gezicht. Henk wankelde... hij zei geen woord en veegde met zijn zakdoek het bloed weg dat langs zijn wang neerdrupte. De kapitein nam zijn portefeuille van de tafel, stak hem achteloos in zijn vestzak en verliet de hut; hij was nu beschaamd over zijn opvliegendheid.

— Rob, breng Henk naar de « cagibi » en sluit het goed af ! beval de kapitein de eerste stuurman.

Deze zette grote ogen op. Hij scheen het bevel niet goed begrepen te hebben.

— Het is in verband met de diefstal waarover ik je gisteren sprak. Het is beter er met de anderen niet over te praten !

Tien minuten later zat Henk in een nauwe hut, die « cagibi » genoemd werd. Het was dicht bij de machinekamer. Het was er stikheet en verse lucht kwam er haast niet binnen. Henk had zich kalm laten wegbrengen. Nu zat hij daar voor zich uit te staren. Het stampen van de machines dreunde in zijn oren en daarboven uit het geraas van wind en golven.

Bukart stond op de brug. Hij keek naar de hoge golven die langs alle kanten op de *Zeemeeuw* neerstortten. Normaal zou hij de kust reeds moeten zien, maar de grauwe lucht en de regen hingen als een ondoordringbaar gordijn rond het schip. Misschien was de kust toch verder af dan hij meende : ze hadden kalmere stromingen willen bereiken en hadden daardoor een hele omweg gemaakt. God, het was een slechte dag ! Al was het gebruinde gezicht van de kapitein strak en onbewogen, zijn hart woog loodzwaar. Henk had een open, sympathiek gezicht en hij mocht hem graag lijden. Hij had nooit kunnen veronderstellen dat die jongen een dief was...

De eerste stuurman kwam haastig de ijzeren trap opgelopen. Hij zag er ernstig, zelfs bezorgd uit.

— Wat nieuws ? Alles in orde ? vroeg de kapitein.

— Water in het ruim, kapitein !

— Niet te verwonderen als je ziet wat we te slikken krijgen ! Of is het...

— Ik weet niet. Ik heb een pomp bijgezet.

— Toch geen lek ? Dat zou er nog aan ontbreken ! Ik ga kijken...

Het was reeds nacht toen Bukart opnieuw aan dek kwam. Hij had zijn zuidwester diep in het gezicht getrokken en zijn jekker droop van het water. Hij moest zich aan de reling vasthouden om niet weggeslingerd te worden. De eerste stuurman kwam na hem uit het ruim en riep :

— Het is een lek. Indien de storm niet...

De stuurman kon zijn zin niet voleinden. De boeg van de *Zeemeeuw* dook plotseling en een torenhoge golf kletste met donderend geraas op het dek... De kapitein ging dicht naast de stuurman staan en schreeuwde hem in het oor :

— Niet meer wachten... Haal Henk... Zet alle pompen aan de gang... en beveel Hans die lek te vinden. Het moet !

De kapitein ging bij het roer staan. Het was onmogelijk de juiste koers te houden; het kwam er nog slechts op aan uit die helse storm te geraken...

Er was geen hemel meer en geen water; doch een inktzwarte ruimte waarin de natuurelementen al hun krachten hadden ontketend. De *Zeemeeuw* dook en rees angstwekkend.

— Henk is er !

— Goed. Let op de stand van het water in het ruim !

Henk zat reeds voor zijn tafel en had contact met een weerkundig instituut van de kust.

— Overal storm, behalve langs de Spaanse kust, kapitein.

— Spanje ? De kapitein lachte alsof men hem een goeie mop verteld had. Net of we zo maar in een handomdraai naar Spanje kunnen varen. We zijn nog niet eens voorbij Brest.

De deur vloog open en de eerste stuurman bracht een nieuwe melding. Henk verstond er geen woord van, zo fel raasde de storm, maar hij hoorde de zware zucht van de kapitein vlak achter zijn rug.

— Opgelet, Henk, we moeten een S.O.S. uitzenden.

De kapitein greep notaboekje en potlood en schreef met zijn zware, ruwe hand...

— Kun je het lezen ?

— Ja. S.O.S. *Zeemeeuw* — lek in het ruim — hulp dringend nodig — ligging...

— Vooruit, Henk, sein ! Misschien zijn er schepen in de buurt.

Eentonig klonk het getik van het morsetoestel. Blauwe lichtjes dansten op en neer. Na enige minuten greep Henk een potlood en schreef heel langzaam de woorden die hij opving. De kapitein boog zich over de schouder van de marconist en las :

« *Zeemeeuw* — hier de *Marie-Louise* — hebben S.O.S. ontvangen — komen ter hulp — ligging juister bepalen. »

Bukart gaf nieuwe instructies en ging naar buiten. Toen hij weinige minuten later terugkwam, zag hij er nog somberder uit. Het middenruim was bijna vol water gelopen en het schip bovendien op drift geslagen.

Henk gaf de kapitein de antwoorden, die hij intussen opgevangen had. Verschillende vaartuigen stevenden in hun richting, maar ze zouden waarschijnlijk te laat komen...

— Stuur een dankwoord en blijf in contact met de *Marie-Louise* en de Portugese cargo, die zo juist geseind heeft.

Zwijgend en zonder opkijken deed Henk zijn werk :

« *Zeemeeuw* aan *Marie-Louise* — kom vlug — situatie verergerd — machinekamer loopt onder water. »

« *Marie-Louise* aan *Zeemeeuw* — moed — we zijn op acht mijlen — komen zo vlug mogelijk. »

« *Pareira* aan *Zeemeeuw* — komen in uw richting — houd moed ! »

Het was net of de wind in sterkte afnam, maar de zee bleef woest. Henk hoorde niet dat de deur plotseling opengegooid werd, hij luisterde aandachtig naar de berichten die hij opving...

— Doe de deur dicht, schreeuwde de kapitein, die nog steeds achter Henk stond.

De aangesprokene was een matroos. Met be-

(Zie vervolg blz. 8.)

Het Sterrenvaandel

De oorlog is geeindigd en de Verenigde Staten zijn vrij. Washington keert naar huis terug. Er zijn echter binnenlandse onlusten en het Congres doet beroep op de generaal...

Washington keert naar zijn huis en naar de rust terug met de vreugde van de pelgrim die eindelijk zijn voet in het heilig land zet.

Hij hangt zijn degen aan de muur en zegt tot zijn zonen en familieleden :

Te Mount Vernon slijt Washington gelukkige, rustige jaren. Hij behandelt zijn zwarte dienstboden heel goed, wat geheel in tegenspraak is met de zeden en gewoonten van Amerika.

Hij stelt echter nog steeds groot belang in het algemeen welzijn van het land. Hoge personaliteiten komen hem dikwijls opzoeken.

De geruchten over binnenlandse onlusten worden van langsom onrustwekkender. De eenheid van de Verenigde Staten wordt bedreigd.

Te Philadelphia wordt de zetel van het Congres belegerd.

Washington heeft het Congres reeds dikwijls voorgehouden energieke maatregelen te treffen, doch tevergeefs !

Washington wordt door het Congres uitgenodigd naar Philadelphia. Hij gaat.

Billy is oud en ziek en kan zijn meester niet volgen.

De trouwe Billy verdraagt de scheiding niet. Hij sterft terwijl Washington naar Philadelphia vertrekt.

Het Congres wacht met ongeduld op het woord van de vrijheidsheld.

(Wordt voortgezet.)

Het PLATINA-BEELDJE

De beroemde detective Colerette wordt door Ras Lipari-Mahonen ontboden in hotel Imperial, daar men zijn Platina-Kat wil stelen. In gezelschap van Jaak en Marina komt de detective toe. Hij geeft zich als Engels toerist verkleed...

HET WONDER VAN GONDAR GAAT OP WANDEL

EEN huurauto, een oude Rolls, brengt de pseudo-lord Pittwit en zijn familie van het Zoniënwoud naar het centrum van de stad. Hier heeft Ras Lipari-Mahonen twee verdiepingen van het Imperial Hotel gehuurd. De eerste verdieping dient tot woning, de tweede om het electrische treintje van de Ras te laten lopen.

Die trein heeft een eigen geschiedenis. Toen de Ras in Europa toekwam, werd hij opgewacht en ontvangen door een hele schaar mensen die over zijn rijkdom en praalzucht een en ander gehoord hadden. Al diegenen die hem een yacht, een automobielfabriek of historische kastelen kwamen aanbieden werden kort en goed aan de deur gezet. Neen, niet allen ! Een uitzondering was er : de man die speelgoed had meegebracht. Mechanische poppen, poppenkasten, goochelaarsbenodigdheden, enz. werden terzijde geschoven. De Ras interesseerde zich alleen voor sporen, seinen, bruggen en miniatuurlocomotieven uitgestald in een grote doos.

— Ik koop twintig dozen, zei hij waardig.

Lipari-Mahonen was een reusachtige neger met fijn gesneden gezicht, een weelderige baard, vrolijke ogen en een gouden gebit. Van 's morgens tot 's avonds droeg hij een smoking met bonte das, een eigenaardige broek die tegen de kuiten kleefde en pantoffels.

Zodra hij wakker was, liep hij opgewekt door het hotel op zoek naar een poets, die hij een of ander argeloos slachtoffer zou bakken. Eens had hij de zakdoek van zijn ernstige kamerheer vol grote garnalen gestopt. Die kamerheer heette Tiffon-Palamos, doch in de wandeling zei men Momosse. De secretaris vond zijn mooie handschoenen eens vol suikerstroop en op de spiegel van de wachtkamer was op zekere morgen een duivel getekend. Daarna werd de Ras ernstig : hij liep de trap op naar de tweede verdieping.

Hier liepen de sporen en de electrische treintjes van de twintig grote dozen dwars door de salons, onder de bedden en rond de badkuipen.

Geen enkel hoogwaardigheidsbekleder mocht zijn heer en meester storen, wanneer deze verdiept was in zijn ernstige bezigheid. Op zekere dag nu was de kamerheer dit heiligdom met een lijkbleek gezicht binnengestormd. De Ras had juist een wissel getrokken, de trein van zeven uur zeven en dertig was uit het centraal-station vertrokken, verdween in de tunnel om dan de helling naar Canapé-West op te rijden. Lipari-Mahonen schreeuwde woedend :

— Er uit ! Er uit ! Bij de horens van Belzebub, je brengt de uurregeling in de war !

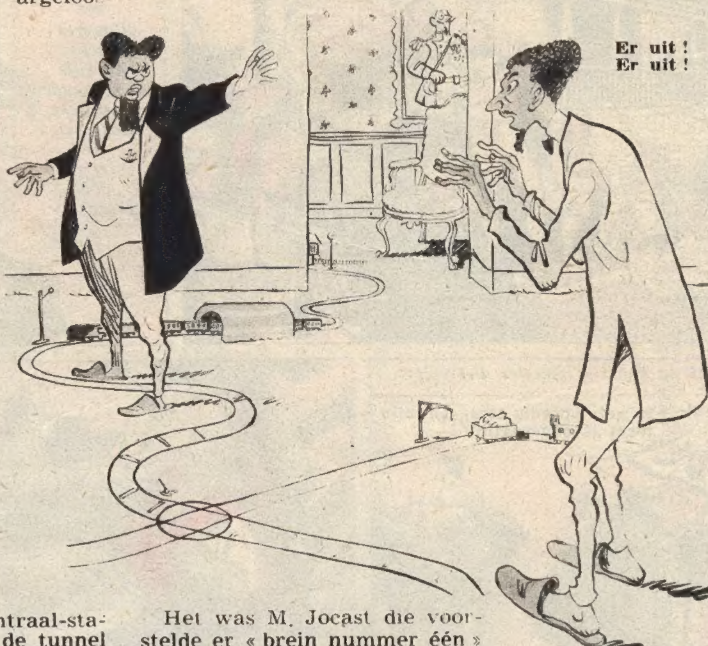
Momosse begreep dat hij vlug moest zijn, of dat hij anders veroordeeld zou worden tot de strop; een strop die om je grote teen werd geknoopt en dan mocht je blijven hangen tot je laatste snik. Dit vooruitzicht lachte Momosse niet toe en daarom antwoordde hij zo vlug hij kon :

— Heer, spaar me voor uw toorn ! Er is een mirakel gebeurd ! Het wonder van Gondar gaat op wandel.

Ziehier de ware toedracht van de zaak. In het cabinet van de Ras stond een glazen kast waarin de juwelenkoffer was opgeborgen. De kast bestond uit twee delen en het tweede deel werd iedere avond gesloten met een stalen rolluik. Hier lagen de kostbaarste juwelen, ondermeer een zonderlinge vaas. Met een beetje verbeelding kon men de vorm van een kat herkennen. Die vaas was uit zuiver platina en bevatte « iets » van onschatbare waarde, beroemd in heel Afrika, gewenst en benijd door alle potentaten van Dakar tot Mascate. Dit « iets » was bekend als « Het wonder van Gondar ».

De Ras zei, dat hij liever zijn familie, zijn rijkdommen en zelfs zijn electrische treintjes zou verliezen, dan dit geheimzinnige wonder. Die bewuste morgen nu, had Momosse vastgesteld dat de Platina-Kat van het tweede naar het eerste compartiment was verhuisd. Met andere woorden : heel de nacht was de kat een gemakkelijke prooi geweest voor stoutmoedige inbrekers. De kamerheer sprak over een mirakel, maar de Ras dacht, dat een onbekende hand het wonder had verplaatst en dit met zeer verdachte bedoelingen. Hij beval alle juwelen voortaan in het tweede compartiment achter het stalen rolluik op te bergen.

De volgende morgen werd op de grond, vlak voor de juwelenkast, een stukje van de stopverf gevonden die gewoonlijk gebruikt wordt om sloten te boetseren.

Het was M. Jocast die voorstelde er « brein nummer één » bij te roepen. Zijn voorstel werd aangenomen. In afwachting dat de beroemde detective zou opdagen, liet de Ras een specialist komen die rond de kast platen met prikkeldraad zette, door verschillende draden aan meubels en kroonluchters verbonden.

Heel de dag moest men de deur van het appartement verdedigen tegen zogenaamde werklui van de telefoon en tegen afgevaardigden van Verzekeringsmaatschappijen. Allen wilden zich doorgang tot het geheime cabinet verschaffen. Men voelde zich als in een belegerde vesting en niemand wist wanneer, waar en onder welke vorm een sluwe vijand zou binnendringen.

Momosse en Jocast hielden de wacht bij de juwelenkast. Intussen speelde de Ras spoorwegstaking. Met gebalde vuisten stond hij voor de roerloze treintjes en af en toe slaakte hij een kreet van ontstemming. Toen werd de komst van lord Pittwit gemeld.

— Ik voel me vereerd en gelukkig u te leren kennen, zei de lord terwijl hij de twee hoogwaardigheidsbekleders de hand schudde. Hij knipoogde naar de secretaris en dit betekende : « De schijn bedriegt. Ik ben in werkelijkheid de man die je kent ». Maar Jocast herkende die man heel goed en vroeg zich af wat dat geknipoog kon beduiden ?

De detective bekeek de instrumenten waarmee men de Platina-Kat in staat van verdediging had gesteld.

— Prachtig, prachtig ! Aai, sapperloot, sapperloot, mompelde hij.

— Pardon, oom, zei Marina.

— Pardon, oom, herhaalde Jaak.

De valse lord zoog op zijn linker wijsvinger, die tussen twee panelen geklemd was geraakt ten gevolge van een afkoppeling die de kinderen, waarschijnlijk bij vergissing, veroorzaakt hadden aan de basis van een der panelen.

— Ik heb jullie toch gezegd overal af te blijven ! Jullie zijn onuitstaanbaar !

Terwijl hij zijn beschermelingen een standje gaf, controleerde M. Colerette machinaal het beweeglijk paneel en stelde vast dat er iets niet in de haak was. Schijnbaar was het bewuste paneel met de andere verbonden, maar door eenvoudige rotatie kon men het los maken en de hele omheining was op slag doorbroken.

Op dit ogenblik kwam de Ras binnen en M. Colerette maakte de drie rituele buigingen.

— Stilte, beval hij. En fluisterend tot de Ras : Onder deze stijve, Britse gedaante is Colerette aangekomen. Colerette zal u beschermen. Hier is het bewijs ! De detective toonde de barst in de versterking om de juwelenkast.

— U ziet, edele Ras, dat uw vijanden uw dienaren opgehitst en uw leveranciers betaald hebben om de maatregelen die u getroffen hadt, te niet te doen. Hun opzet werd verijdeld en... ik ben nog maar pas tien minuten in huis, zei Colerette met nederige glimlach.

— Hallahilaho, floot Jaak.

— Halahoparamo, antwoordde Marina.

De toon van Colerette was doodernstig toen hij sprak :

— Mijne heren, dat ieder van u de nodige voorzorgen treffe, de nacht zal spannend zijn

Volgende week :

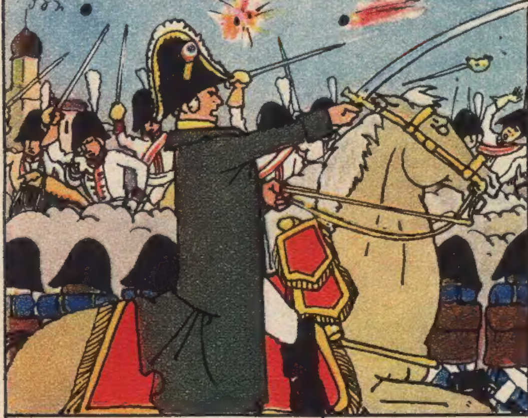
WAT ER OOK GEBEURE !

SOLDATEN VAN NAPOLEON

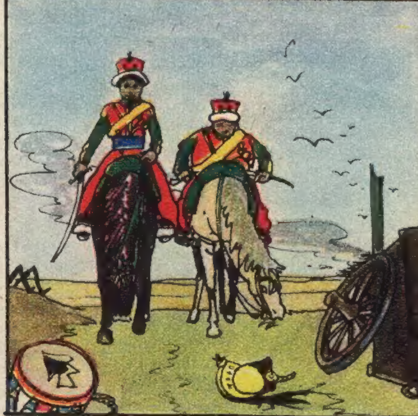
TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Napoleon voert oorlog tegen Pruisen en zijn legers behalen bij de Jena de overwinning...

Nabij Auerstedt verslaan de Fransen van Davout de koninklijke troepen onder leiding van Brunswijk.

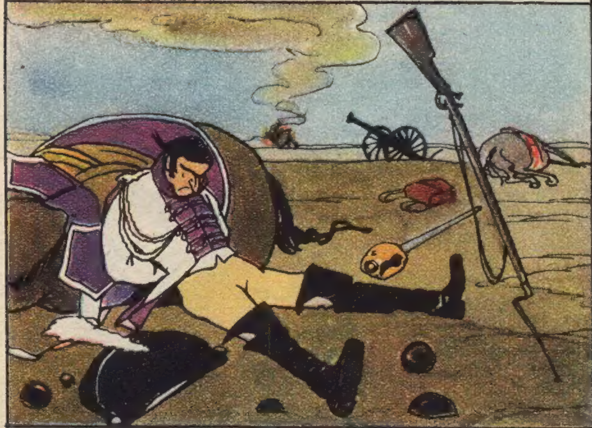
Hassan en Kaddoer stappen over het slagveld...

Plotseling schreeuwt Kaddoer :

Daar ligt Montbidon in een Pruisisch uniform.

Hij opent de ogen en kreunt :

Hassan en Kaddoer buigen zich over Montbidon.

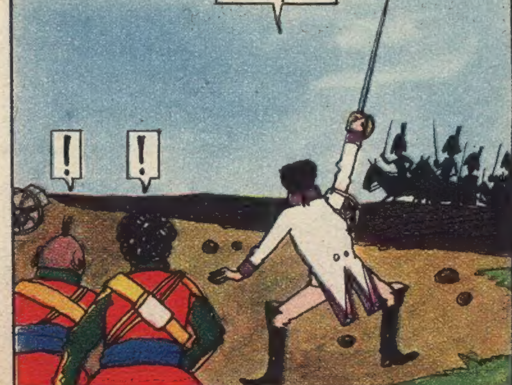

... die plotseling twee pistolen op hen richt !

Montbidon raakt in gevecht gewikkeld. Op hetzelfde ogenblik verschijnt een groep Pruisen...

Het klinkt paradoxaal, maar het is waar : de overwinnaars moesten vluchten...

(Wordt voortgezet.)

NIEUWE ALBUMS VAN WILLY VANDERSTEEN

ONZE lezers weten dat Willy Vandersteen ook dagbladstrips tekent. Al de Kuifjej's vrienden die deze verhalen in de dagbladen niet gevolgd hebben, krijgen nu de kans ze zich in een album aan te schaffen en te lezen.

De Uitgeverij De Standaard-Boekhandel heeft ons drie nieuwe delen ter recensie gezonden : Het Zingende Nijlpaard, De Stalen Bloempot **en** Snoek geeft Katoen.

Een album van Willy Vandersteen in Kuifje **recenseren is onbegonnen werk. Al onze lezers kennen Suske, Wiske en Lambik en hun vader reeds veel te goed, om daar nog veel te moeten aan toevoegen. We kunnen alleen zeggen dat** Het Zingende Nijlpaard **naar onze mening nog vrolijker en boeiender is dan** De Stalen Bloempot, **maar dat is slechts een persoonlijke mening. Er zullen wel lezers zijn die ze niet delen.**

Over het zevende album van Snoek mogen wel een paar woorden meer gezegd, want die figuren verschenen nog nooit in Kuifje. **De Snoek's vormen een gezellig Antwerps gezin, waarin het er af en toe nogal raar toegaat. Dit is grotendeels te wijten aan die eigenaardige mijnheer Snoek die het soms bont maakt en zijn wettige wederhelft, madame Marie, grijze haren doet krijgen voor haar tijd. Zijn gebuur Adhemar, die zich op een zeer persoonlijke manier uitdrukt, is meer dan eens de oorzaak, aanleiding ofte opstoker van de ruzies die er in de familie Snoek ontstaan. Gelukkig is daar ook nog Gabieke, de dochter van mijnheer en mevrouw Snoek, om de huiselijke vrede te herstellen wanneer het nodig is. In die vredelievende taak wordt ze bijgestaan door Stanneke, haar echtgenoot, en Sloeberke, een deugniet met een goed hart.**

In het album Snoek geeft Katoen **wordt het gezin Snoek op stelten gezet door de komst van de « pojeet » Adriaan, die voortdurend dichterlijke bevliegingen krijgt...**

Wie van Willy Vandersteen houdt, zal deze drie nieuwe albums niet kunnen missen in zijn collectie.

N.B. — Heb je ergens een zieke vriend of een zure zuster, doe ze een Vandersteen-album cadeau. Er bestaat geen beter remedie. Een tot tweemaal herhalen in ernstige gevallen. Verzekerd resultaat.

JOHAN.

ALLE BEGIN IS MOEILIJK

Een plaat uit het album « Snoek geeft katoen ».

DE SCHIPBREUK van de ZEEMEEUW

• (VERVOLG VAN BLZ. 4.)

bloed gezicht wankelde hij de hut binnen en zei hijgend en nauwelijks verstaanbaar :

— Ik ben Pieter Majoreel, kapitein, ik wou zeggen... ik heb gehoord van de kameraden dat... beschuldigd... van...

De matroos zakte ineen en rolde tegen het beschot. Henk sprong overeind en boog zich over de matroos... hij was dood.

— Kom, vooruit, beval Bukart.

— Ja, kapitein.

Henk zette zich neer en ontving een nieuwe boodschap van de *Marie-Louise* :

« Naderen vlug — zoeken u. »

Nogmaals stuurde Henk de juiste ligging van het schip, dan doofde het licht uit : de dynamo's waren vernield door het water. Het schip was in het duister gehuld en danste op de kokende, inktzwarte golven. Het duurde echter niet lang of sterke lichtbundels flitsten over het water : de schijnwerpers van de *Marie-Louise* die ter plaatse was. Een paar honderd meter verder boorden ook de lichten van de *Pareira* door de duisternis.

Sloepen werden uitgezet en het grootste deel van de bemanning stak over naar de *Marie-Louise*. Henk had intussen de kleine noodbatterijen in werking gesteld, zond een nieuw bericht uit en ontving nieuwe antwoorden.

— Het is gedaan. Het schip is verloren. We verlaten de *Zeemeeuw*... Het was de kapitein die Henk kwam verwittigen, dat het hoogtijd was. De marconist kwam moeizaam overeind en liep naar de matroos, die nog steeds op de grond lag. Hij wou hem optillen...

— Je bent gek ! Laat die dode met rust en kom mee, ieder ogenblik kan het te laat zijn !

Bukart greep de marconist bij de arm en duwde hem buiten. Twee minuten later lieten ze zich in de kleine sloep glijden, waarin de eerste stuurman en nog een paar matrozen hadden plaatsgenomen. De *Zeemeeuw* verdween in de golven...

Na geruime tijd ontwaakte de kapitein uit zijn somber gepeins en herinnerde zich plotseling het binnenkomen van de zwaar gewonde Majoreel en zijn zonderlinge woorden. Wat wou hij zeggen ? Zou Henk het weten ?

— Henk, wat wou die arme jongen daarstraks zeggen ? Kon jij hem verstaan ? De storm raasde zo geweldig dat ik er niet veel van begrepen heb.

— Ik heb ook niet veel verstaan, kapitein, maar ik kan het raden... Majoreel is dood, ik kan nu alles zeggen. Hij was het die de portefeuille wegnam... alvorens te sterven wou hij het goedmaken...

— Hij nam de portefeuille ?

— Ja, hij deed het zonder er bij na te denken. Ik kwam het te weten en heb hem de portefeuille uit de handen gerukt. Deze morgen wou ik hem in uw hut leggen. Ik hoopte dat u de diefstal nog niet zou gemerkt hebben.

Bukart boog zich en weinig voorover en zei met hese stem :

— Je liegt niet, Henk ? Neen, nadat ik je deze nacht aan het werk heb gezien, kan ik niet geloven dat je liegt. Waarom heb je het toch niet dadelijk gezegd ? Waarom liet je je opsluiten ?

— Pieter Majoreel was de broer van m'n verloofde. Ik had gezworen over hem te waken...

Ze waren nu heel dicht bij de *Marie-Louise* gekomen en moesten de handen uit de mouwen steken om veilig aan boord te komen. Voor meer uitleg of sentimentaliteiten was er geen tijd, maar toen Henk op het dek van de *Marie-Louise* stond, voelde hij een zware hand op z'n schouder en een hese stem die hem in het oor fluisterde :

— Pardon, Henk ik had me vergist...

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Willem, Christiane en Renaat zoeken van Meylbeke, een geleerde die ontvoerd werd, en op weg is naar Australië. Onze vrienden lijden schipbreuk en stranden samen met een matroos op de kust van een onbekend eiland...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

(Wordt voortgezet.)

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

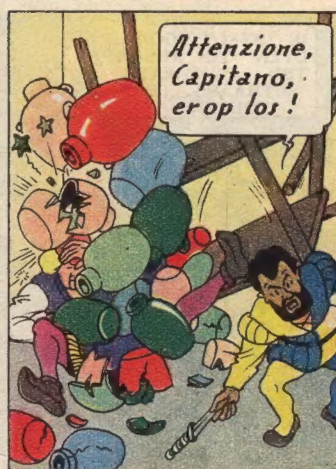
Lambik, Suske en Wiske ontscheepten met Rabakol en Luigi te Venetië. De capitano gaat naar het paleis van de Doge, doch...

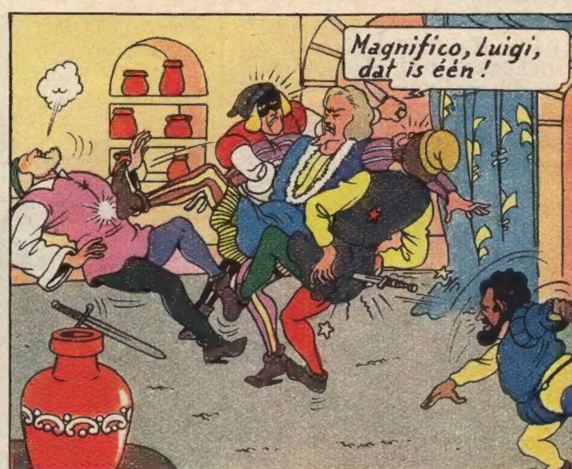

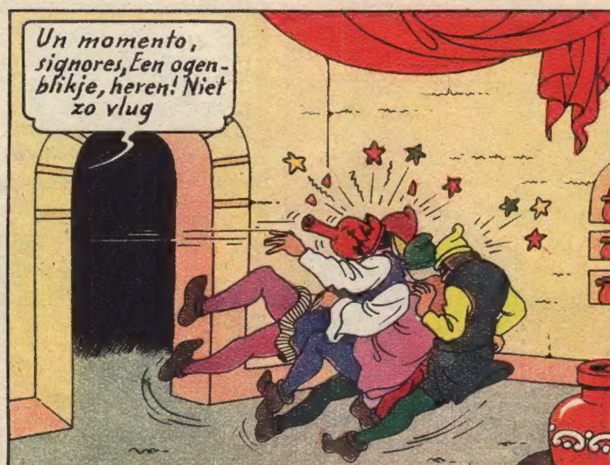

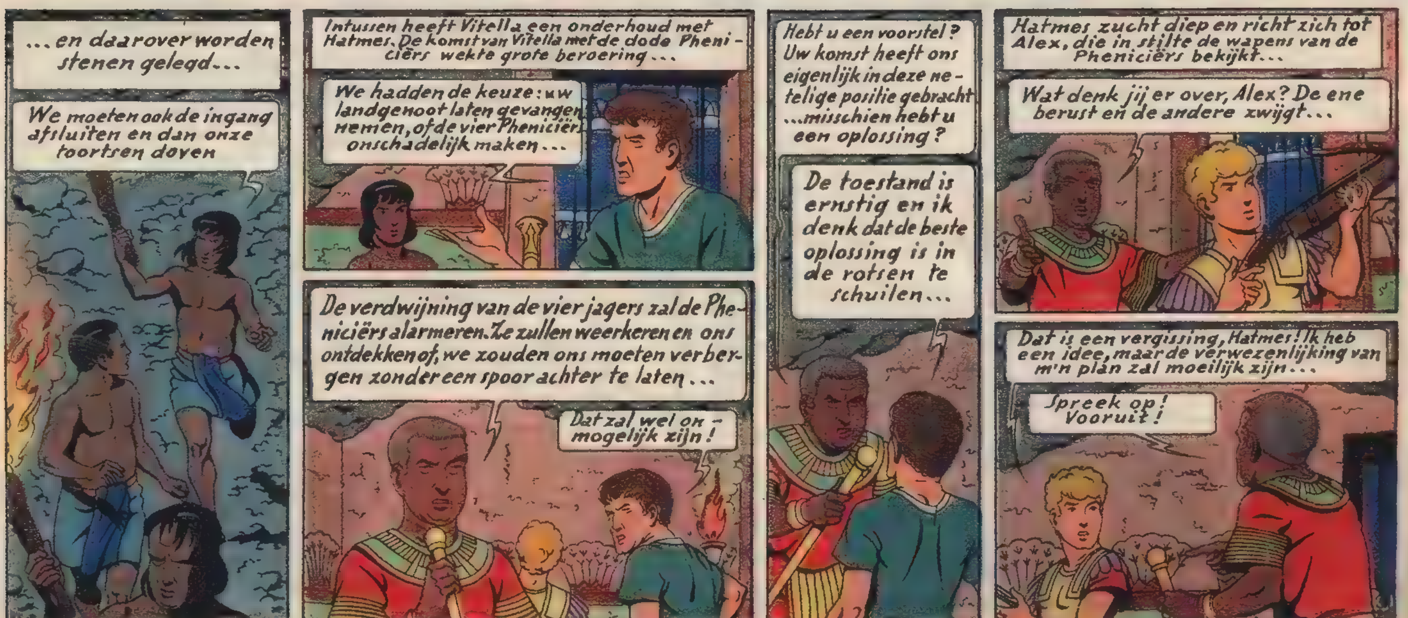
(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

(Wordt voortgezet.)

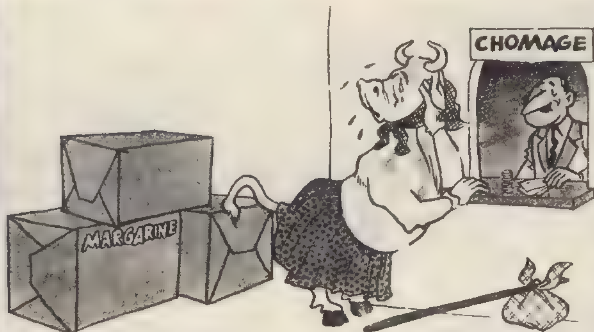
De KUIFJE'S BON

TIMBRE TINTIN — KUIFJE'S BON

HOE MAAKT MEN MARGARINE ?

OVER de bereiding van de chocolade en de deegwaren, zoals macaroni en noedels, vertelde ik jullie reeds een en ander. Tijdens de vacantie heb ik een bezoek gebracht aan de margarinefabriek INA en wat ik zag en hoorde wil ik jullie in het kort meedelen.

Het idee een vetstof te fabriceren, die er zou uitzien als boter, dateert van 1869. Boter was in die tijd een weelde-artikel en keizer Napoleon III, beloofde een premier uit voor degene die de formule zou vinden voor een vetstof, die tegen voordelige prijs zou kunnen verkocht worden. De Franse scheikundige Mege Mouries vond de formule en begon met het vervaardigen van kunstboter. Hij gebruikte daarvoor rundvet en melk, zuur geworden volgens een speciaal procédé. Deze kunstboter was verre van volmaakt, maar het was een begin en sindsdien maakte men trapsgewijs vorderingen.

De fabrieken Palmafina gebruiken als vetstoffen: palmolie, aardnoot- en cocosnootolie, enz.

De plantaardige oliën wordt gezuiverd, ontkleurd, van alle geuren ontdaan en gemengd in nauwkeurig berekende verhoudingen. Aldus verkrijgt men een olie van eerste kwaliteit. Deze vloeit daarna in machines waarin ze gemengd wordt met gearomatiseerde melk.

Het verkregen mengsel wordt snel afgekoeld, terwijl het door grote, draaiende cylinders vloeit, tot —15° C. Dan volgt een laatste menging om de kunstboter vast te maken. Het wegen en het verpakken gebeurt mechanisch. Van het binnenkomen van de oliën totdat de verpakte margarine uit de fabriek komt, heeft geen hand het fijne product aangeraakt.

NOG ONBEKENDEN !

X., Leuven : 80 punten. — X., van Oostende : 50 punten. — X., van Kessel-Lo, vraagt een blokjesspel. — J., van Halen : 50 punten. — X., van Oetingen, vraagt reeks 2. — V., van Eppegem : 50 punten. — X., van Verrebroek : 50 punten.

Julia van Maerkem, Sint-Denijs-Westrem : **volledig adres** laten geworden.

GOED NIEUWS !

Heel spoedig staat ook op PALMEX, de huishoudzeep van Palmafina, een **Kuifje's bon !**

EEN KONINGIN REIST NAAR DE EEUWIGHEID

DE zeevarende volkeren uit de Oudheid dachten dat een « zieleschip » hen, na hun dood, zou opnemen en over het oneindige water naar de eeuwigheid voeren. Vermits de Vikingers een groot deel van hun leven op zee zwalpten en met de zee vertrouwd waren als geen ander volk ter wereld, hoeft het niemand te verwonderen, dat het hiernamaals waarin zij geloofden, innig verbonden was met de oneindige zee.

De Vikingers of Noor(d)mannen die West-Europa deden beven van angst, waren barbaren en kunstenaars tezelfdertijd. Thans kan men deze twee niet meer aan mekaar rijmen, doch in de Oudheid (en zelfs nog dichter bij ons) was de mens een kunstenaar, ook al waren zijn zeden en gewoonten barbaars. Wie twijfelt aan het kunstenaarschap van de Vikinger, moet gaan kijken naar hun klederdrachten, tapijten, meubels, gebruiksvoorwerpen en sieraden in de musea van Noorwegen bijeengebracht, naar hun « gestroomlijnde » schepen gemaakt om eeuwig door het water te klieven. Het mooiste Vikingschip dat men terug gevonden heeft is het « Osebergschip », aldus genoemd omdat het in 1904 nabij Ose werd opgegraven. Het is een zieleschip waarin een koningin, naar schatting tussen 25 en 30 jaar, begraven lag met haar zeventig-jarige gedienstige. Het schip was gehavend door de zware grafheuvel, die men er op geplaatst had, doch uitstekend bewaard door de hermetische afsluitingen van turf en aarde. In het schip was een tentvormig lijkenhuisje getimmerd uit eikenhout, aan de binnenzijde met gobelins behangen. Voor haar leven in het hiernamaals had men de koningin meegegeven : een kostbare wagen en drie fraaie sleden om een rijtoertje te maken en een weefgestoelte opdat ze zich niet vervelen zou. Rijk versierde rustbanken, kleerkisten met haar mooiste klederen en al het scheepstuig nodig voor een lange tocht. Niet minder dan vijftien paarden, ossen en vier honden waren er. Sommige dieren waren tevoren geslacht, doch andere levend aan boord gegaan. Er waren palen en kettingen om ze vast te leggen en zelfs palen en touwen opdat de koningin haar paarden zou kunnen laten grazen op de weiden van de eeuwigheid. Er waren emmers gevuld met tarwe, met hazel- en walnoten en wilde appels die bij de opgraving nog vers waren! Er was ook een loopplank om aan land te gaan...

Oorspronkelijk moet het schip veel sieraden en kostbare gebruiksvoorwerpen aan boord hebben gehad maar het werd eeuwen vóór de opgraving geplunderd. Het is een feit dat de Zweden en de Denen heel wat kostbare scheepsladingen uit Noorwegen wegvoerden, lang vóór het Noorse nationaal bewustzijn wakker werd.

Thans staat het zieleschip van de Koningin in het museum en nog steeds kijkt zijn trotse boeg over de toeschouwers heen naar de oneindige verte waarheen het zijn jonge koningin moest voeren...

H.

Zoals je in een van onze vorige nummers gelezen hebt, publiceerde de dochter van onze geliefde schrijver Felix Timmermans, een mooi boek te zijner nagedachtenis onder de titel « MIJN VADER ».

Uit dat boek drukken we nog enkele passages af die betrekking hebben op de jeugd van Felix Timmermans en zijn eerste stappen in de letterkundige wereld.

Felix Timmermans had drie voornamen : Leopoldus, Maximilianus, Felix. Aan ieder van die drie voornamen zit een geschiedenis vast. We laten hier Lia Timmermans aan het woord:

Uit de jeugd van Felix Timmermans

TOEN grootvader en grootmoeder hun dertiende kind kochten, wisten zij niet welke naam er aan te geven. Vooral daar ze zich aan een dochter hadden verwacht. Grootvader, tevreden dat het weer een zoon was, de zevende, wilde hem in al zijn vreugde Leopold noemen, uit bewondering voor koning Leopold II.

Die bewondering berustte alleen op het feit, dat de koning hem eens de hand had gedrukt. Dat was zo gekomen : Op een keer was grootvader naar Oostende gereisd met een partij kanten. Nadat hij zijn zaken geregeld had, wandelde hij eens tot op de dijk. Zag hij daar nu niet de koning, met zijn witte baard, ook op de dijk wandelen, doodgewoon alsof hij geen koning was ! Ineens overtrok het weder en er vielen dikke regendruppels. Niemand had een paraplu bij de hand, behalve grootvader, en hij haastte zich die de koning aan te bieden. Deze vond het vriendelijk, nam hem aan en zegde letterlijk : « Merci, mon ami. », terwijl hij grootvader de hand gaf. De paraplu heeft grootvader nooit meer terug gezien, die vergat hij en hij bleef alleen de koninklijke hand onthouden. En zijn dertiende kind heette Leopold. Wie weet staat nu niet ergens in een glazen kast van een museum, die oude paraplu van grootvader...

Grootmoeder echter — onze grootouders schenen het wel gezien te hebben in prinselijke namen — had toch zo'n medelijden met keizer Maximiliaan van Oostenrijk. Dat hij gefusilleerd was te Mexico, maakte hem in haar ogen een held en martelaar. Daarbij vond ze, en dat was het voornaamste, dat hij op de foto's te zien, zo'n schone mens was. Vaders tweede naam werd dus Maximiliaan.

Maar de oudste zuster, die de doopmeter mocht zijn, was reeds halvelings verloofd met een jonge man, een zekere Felix. Zij wilde per sé, dat haar verloofde dooppeter zou zijn over het jongste broertje, dat ten slotte van hem zijn derde en bijzonderste naam kreeg : Felix, de gelukkige. 't Schoonste van al was nog, dat die zuster nooit met die Felix trouwde...

ZIJN EERSTE PROEFSTUKKEN

En hier volgt dan een ander uittreksel over de eerste stappen van Felix Timmermans in de republiek der letteren. Zoals je ziet waren ze heel schuchter, maar einde goed alles goed.

... Ondertussen was vader al voorzichtig beginnen te schrijven. Op zestien jaar schreef hij *Gelot*, onder invloed van Ibsen's drama's. Doch zijn interesse ging vooral naar oude mensen, armen en bedelaars. Vader hield er van; hij had datzelfde medelijdend hart van zijn moeder. Daarover maakte hij toen kleine gedichten en schreef ook vele vertellingen. De gedichtjes werden later in een boekje uitgegeven, dat heette *Door de Dagen*, en verscheen onder de deknaam *Polleke Van Meer*. In Flobecq begon hij aan veel groter brokken, romans, epossen, drama's, toneelstukken, zo zwaar en zo lang mogelijk, omdat hij dacht dat het zo moest. Op school had hij immers altijd « zeer slecht, Felix » voor opstel gekregen, omdat hij alles juist schreef zoals het was, en, over iets wat hij niet kende ook niet schreef. Zo moest hij ineens een opstel maken over « Met de vlieger spelen » en hij schreef alleen : « Ik kan daar niets over zeggen, want ik speel er nooit mee »...

Lia Timmermans die over haar vader een ontroerend boek schreef.

Bij onze pa thuis was het ondertussen een joviaal, groot burgersgezin geworden. Zijn oudere broers gingen rap in de kant en trouwden : één er van kon nog al goed schilderen. De zusters leerden piano spelen tot aan « La Prière d'une Vierge », gingen naar alle bals en trouwden ook vroeg. Vader bleef met zijn jongste zuster alleen thuis. Hij was dan een jaar of zeventien en maakte ook liefdegedichten en vaderlandse liederen. Victor Hugo en Lamartine, van wie er ook dikwijls in de familie gedichten werden gedeklameerd, Conscience en Jan Van Beers waren in die romantische jeugdtijd al wat de klok sloeg. En in zijn bewondering voor het romantisme maakte hij alles zwaar op de hand. Zo bij voorbeeld, het drama in vijf bedrijven « Holdijn ». Dit eigenaardig stuk stond onder de invloed van Shakespeare's Macbeth en van Maeterlinck's Les Aveugles. Op het einde van het derde bedrijf was iedereen dood, zodat in de twee laatste bedrijven niets dan geesten speelden. Vader stuurde het naar Hugo Verriest, en na weken en weken wachten kreeg hij het terug met slechts twee woordjes er bij geschreven : «Te lang ». Doch zo gauw was hij niet uit het veld geslagen; hij kortte het in tot zeven tafereeltjes, maar... stuurde het niet meer op. Met zijn geschriften onder de arm en de hoge hoed op, trok hij naar de Vlaanders. Hugo Verriest had veel sympathie voor de jonge kunstenaar. Hij moedigde hem aan en zij werden dikke vrienden.

Zijn eerste gedichten schreef papa toen iets of wat in de aard van Omer Karel De Laey, die toen erg in de mode was. Vader vond hem een voortreffelijk dichter en is steeds bij die mening gebleven. Een bundeltje uit die periode heette « Berijmde Schilderijkens » en een ander « Bottende Loverkens »

Wil je nu weten hoe Felix Timmermans het in zijn jeugd thuis stelde en hoe hij definitief zijn eigen weg gevonden heeft ? Luister dan naar de volgende passage :

...Maar het romantisch gedoe in « safranen zinnen » en « geharnaste woorden » beviel onze pa zelf niet. Hij vertelde later hoe hij nog geschreven had over « De geschelpte Nachtgodin » in plaats van de maan, en van « De stervende Sicamber » in plaats van de ondergaande zon.

Tussenin moest hij al eens in de winkel helpen, pereltjes afwegen en tulle afmeten; maar grootmoeder zag wel dat het geen werk voor hem was. En zij zegde altijd als hij stilletjes zat te schrijven : « Laat hem maar doen, er zal nog iets bijzonders uit groeien. » Op een keer als zijn jongste zuster in vacantie moest naar Westerlo, ontdekte hij « Dagen » van Stijn Streuvels. Hij had er nog nooit van gehoord en vond daarin, tot zijn grote verwondering, alles geschreven op een heel andere, natuurlijke manier. Hij liet zijn zuster met de ook naar Westerlo gekomen verloofde gerust gaan wandelen en begon te lezen. Van dan af verdwenen alle nachtgodinnen en Sicambers. Hij bleef er Streuvels altijd dankbaar om : « Gij hebt ons leren wààr zijn van buiten naar binnen en terug », zegde hij.

Nu dierf vader ook, eens en voor altijd, in zijn eigen persoonlijke aard schrijven. Hij was eindelijk zichzelf geworden.

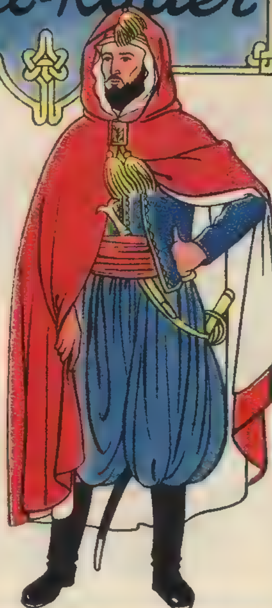
Deze uittreksels zullen je nu wel een idee gegeven hebben van het boek, dat je niet mag nalaten te lezen, en waarin Felix Timmermans beter zult leren kennen en waarderen. Deze passages werden gepubliceerd met de toelating van de uitgeefster Desclée-De Brouwer en Cie, Brugge-Amsterdam.

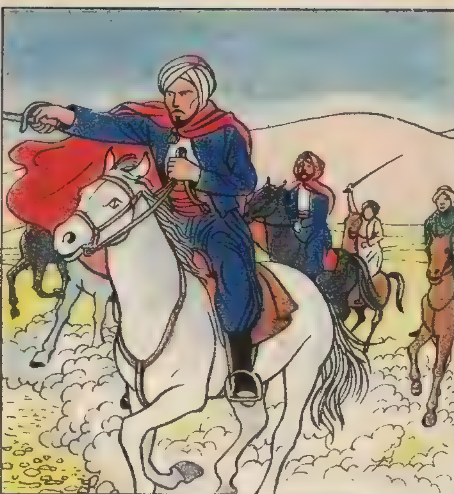
Jeugdfoto van wereldberoemde schrijver van « Pallieter ».

Abd-el-Kader

1807 ☪ 1883

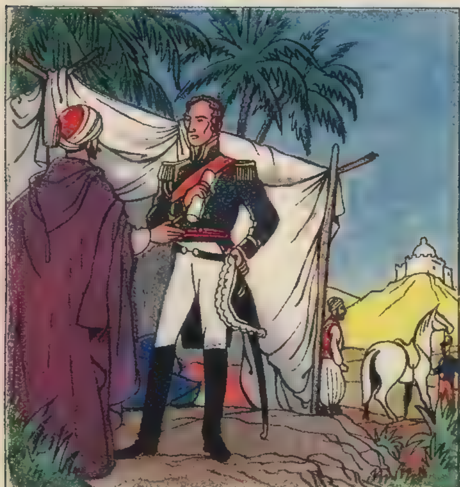
Abd-el-Kader was een van de intelligentste en dapperste tegenstanders van de Fransen in Algerië. Toen hij uiteindelijk toch verplicht werd zich te onderwerpen, bleef hij trouw aan het gegeven woord en bondgenoot van Frankrijk.

In 1832 begon Abd-el-Kader als marabout de heilige oorlog te prediken. Met zijn volgelingen trok hij naar Oran en belegerde de stad. Generaal Boyer sloeg hem echter terug. Abd-el-Kader gaf zich niet gewonnen en bond de strijd aan met generaal d'Arlanges in Sidi-Yacoub. De Fransen moesten het onderspit delven en de vrede van Tafna werd gesloten die voor de Fransen niets goeds behelsde. Marabout Abd-el-Kader was echter door dit ver-

drag sultan en emir geworden en hij wist zijn macht te gebruiken.
Hij organiseerde heel het Arabische land en dwong alle stammen zijn wetten te gehoorzamen. Hij bracht een leger op de been van 8.000 infanteristen en 2.000 cavaleristen, bovendien een artillerie korps dat ongeveer 240 man sterk was. Hij kocht munitie in Marokko en liet kanonnen gieten te Tlemcen. Om zijn soldaten aan te moedigen creëerde hij zelfs een militaire decoratie.

De steden Sebdoe, Saïda en Boghar, aan de rand van de hoogvlakte gelegen, versterkte hij en sloeg er zijn magazijnen op. Al de zelfstandige stammen verenigde hij onder zijn beleid, zodat hieruit een Arabisch Rijk groeide. Toen kwam maarschalk Valée vragen het verdrag van Tafna te wijzigen, maar Abd-el-Kader wou er niet van weten en de oorlog brak opnieuw los.

Valée trachtte zijn tegenstander schrik aan te jagen door een grootscheeps militair défilé, maar Abd-el-Kader verstond het zo niet! Hij zond zijn stammen naar Mitidja waar ze alle Franse instellingen vernietigden. Dan begon de strijd in alle hevigheid. Bugeaud werd gouverneur van Algerië en beproefde een andere tactiek.

Hij liet Abd-el-Kader geen rust meer en vervolgde hem overal. Hij verenigde de stammen achter de Franse linies en verstevigde aldus de Franse positie. Abd-el-Kader voerde nu een partisanen oorlog tegen de Fransen. Hij trok met 15.000 man van de ene kant naar de andere en bevocht de overheersers waar hij kon.

Abd-el-Kader zag wel in dat deze oorlog niet lang meer kon duren en dat hij al zijn macht en heerschappij zou verspelen. Hij organiseerde toen een « smalah », een soort rollende hoofdstad. Hier gaf hij zijn bevelen en schaarde zijn vrienden, verwanten en bevriende stammen rond zich. Deze laatsten vormden een sterke wal voor de tent van de bevelhebber. De 16e Mei 1843 verscheen de Franse cavalerie

plotseling op de hoogvlakte van Chelif. Zij waren niet zo sterk als de Arabieren, maar slaagden er toch in zich meester te maken van de « smalah ». Abd-el-Kader kon vluchten; doch zijn tenten, munitie en 3.000 soldaten vielen in handen van de Fransen.
De emir ging naar Marokko en vandaar uit weer terug naar Algerië. Weer wist hij stammen tot revolutie te bewegen en hij slaagde er in

de Franse troepen te Sidi-Brahim te verslaan. De 23 December 1847 onderwierp Abd-el-Kader zich aan het Franse gezag en gaf zijn degen aan generaal Lamoricière. In 1853 kreeg hij de toelating zich in Syrië te vestigen. Hij leefde er stil en teruggetrokken en werd vereerd door de Arabieren. Hij beschermde er de Christenen en wist vele van hen voor de vervolgingen van 1860 te redden.

SPOORWEG- -PIRATEN

Sexton Blake en Tinker werden door de spoorwegpiraten gevangen genomen. Ontdekt door de politie, verlaten deze hun geheime basis met een locomotief, waarop de detectieve en zijn vriend werden vastgebonden...

ALS EEN BOLIED RIJDT DE TREIN ZUIDWAARTS, NIETS VERSPERT ZIJN DOLLE VAART. NAAR DE GEGEVEN BEVELEN WERDEN TREINEN VAN HET HOOFDSPOOR VERWIJDERD... HALF VERSUFT DOOR DE SNELHEID HEBBEN DE DETECTIEVEN HET HARD TE VERDUREN. NIETTEMIN ZETTEN ZE HUN POGINGEN OM LOS TE GERAKEN HARDNEKKIG VOORT. MET OPEENGEKLEMDE TANDEN VOLHARDEN ZE !

Tijl Uilenspiegel

Nele gaat naar Damme en wordt door twee rakkers achtervolgd en gescholden voor « heksenkind ». Tijl Uilenspiegel komt Nele te hulp en geeft de twee deugnieten een rammeling...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

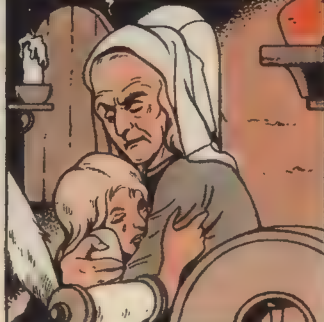

KATHELIJNE TROOST NELE EN LEGT HAAR TE BED. WANNEER HET MEISJE SLAAPT, SLAAT DE OUDE VROUW EEN MANTEL OM EN VERLAAT MIDDEN IN DE NACHT DE WONING

MONSIEUR VINCENT

Vincent heeft hospitalen ingericht voor de armen en de uitgestotenen en tehuizen voor ongelukkige en verlaten kinderen. Er ontbreken echter veel helpende handen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Marguerite Naseau, zo heette het jonge meisje, was het eerste zusterke van liefde. De orde bestaat thans nog...

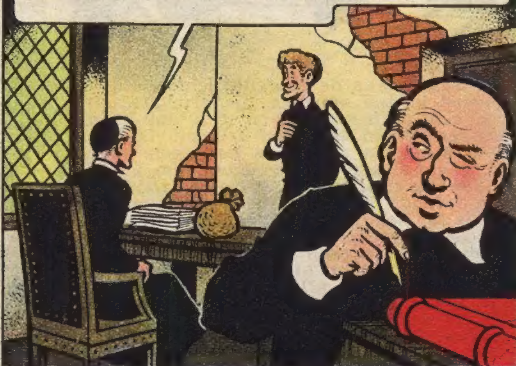

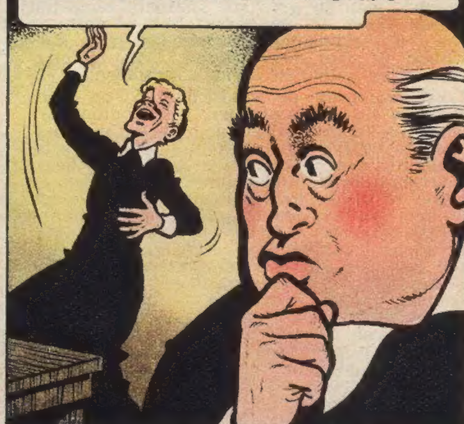
In die tijd was het nog geen echte orde. De kloosterlingen leefden opgesloten en hadden bijna geen contact met de wereld. Dit werd evenwel noodzakelijk. Marguerite Naseau en haar helpsters begonnen aan een zware, bijna bovenmenselijke taak. Zij zouden immers trachten de ongelukkigen te helpen en de nood te lenigen, de kinderen te onderwijzen en de gewonden te verplegen op het slagveld. Was er dan oorlog ? Ja, de dertigjarige oorlog was losgebroken en eiste veel slachtoffers. Bovendien trokken over alle wegen benden moordenaars en dieven...

Monsieur Vincent wil helpen. Daarvoor heeft hij bovenal geld nodig en... het geld, de klederen en de levensmiddelen moeten de ongelukkigen bezorgd worden ! Geen gemakkelijke taak. Twaalf priesters melden zich aan om te helpen; de zonderlingste en de moedigste is Mathieu Renard.

Broeder Mathieu is optimist ! Hij steekt zich in een bedelaarsplunje en gaat op weg. Zeven dagen marcheert hij reeds als hij aan een uitgestrekt woud komt...

(Wordt voortgezet)

HEKSEN

TE LAND, TE WATER EN IN DE LUCHT

WIE had het ooit mogelijk geacht, dat in de superverlichte 20e eeuw nog een heksenproces zou plaats vinden? Het pleit niet in ons voordeel, dat dit toevallig in België moest gebeuren, want wie nu nog aan heksen gelooft, verdient op een wit paard gezet te worden en naar een plaats te worden gebracht waarover gekke vertelsels de ronde doen. En toch werd er in 1950 in Witgoor, een gehucht van Dessel in de Kempen, een vrouw tot heks bestempeld door haar buren, zodanig dat de zaak haar beslag kreeg vóór de Rechtbank van Turnhout, waar men natuurlijk na veel heen-en-weer gepraat tot slotsom kwam, dat er van hekserij, alleen spraak was in de verbeelding van sommige dorpelingen.

Toch mogen we die mensen niet te snel veroordelen, want eerst en vooral is niet iedereen even slim en ten tweede is het nog niet zo lang geleden, dat men ook in Frankrijk, Italië, Duitsland, Engeland en elders op heksenjacht ging.

Het geloof aan hekserij is trouwens zo oud als de straat. De Grieken en de Romeinen geloofden er reeds aan en vertelden er fabeltjes over. Doorheen de eeuwen is dit bijgeloof dan tot ons gekomen, zodanig dat er enige jaren geleden in Engeland nog een boek verscheen, waarin men alle mogelijke middelen vond om het « boze oog » of de « kwade hand » af te weren...

De heksen — zo meende men — sloten een verbond met de duivel en kregen dan in ruil het vermogen om allerlei bovennatuurlijke dingen te verrichten. Zij gebruikten die macht niet om de mensen te helpen, maar om ze te kwellen. Zij vlogen op bezemstelen of op bokken door de lucht, konden met de grootste snelheid over het water varen in een melktobbe of zelfs in een zeef, en roeiden dan met een paar koeribben of met breinaalden. Ook in eierdoppen en schelpen konden ze varen.

Ze bedierven de veldvruchten, de druiven en de boomgaarden. Ze konden andermans koeien melken door over een handdoek te wrijven, ja ze slaagden er zelfs in, boter te karnen uit het water van een beek. Ook hadden ze de macht om onweer en hagel te verwekken, een storm te doen opsteken, om schepen te doen vergaan, iemand « vast te zetten » of er voor te zorgen dat hij zich niet meer kon verroeren. Zij maakten het gras dor en verwekten ziekten op alle mogelijke manieren. Is het dan te verwonderen, dat de mensen — die niet beter wisten — de daver op het lijf kregen, als ze zulk een « heks » zagen de hofstede naderen? En nochtans waren die « heksen » doorgaans onschuldige oude wijfjes, waarvan men hoogstens zeggen kon dat ze er maar vier hadden en een krentenkoek...

Onder voorzitterschap van Satan kwamen ze bijeen voor sabbatvieringen. In Holland vergaderden ze in de gedaante van **zwarte katten** te Vlaardingen en te Vriezenveen. Ook op een heuvel te Geeraardsbergen kwamen de heksen uit de omstreken bijeen en dan zongen ze :

Laat ons dansen, poot aan poot,
Paterke Felix, Paterke Felix,
Laat ons dansen, poot aan poot
Paterke Felix is toch dood !

Pater Felix was iemand, die met al dat gespuis korte metten maakte en door de mensen van rond Geeraardsbergen vroeger altijd te hulp geroepen werd, wanneer ze vreesden dat er hekserij in het spel was.

Een boerenknecht van Herent was gewoon, 's avonds in de Leuvense herbergen te blijven plakken. Zekere nacht keerde hij naar huis terug, maar bemerkte op de Grote Markt — de klok sloeg twaalf — een menigte witte katten, die de voorpoten in elkaar geslagen hadden en op de achterpoten rond een tafel sprongen. Ze keelden :

Poot aan poot,
De duivel is dood...

Op die tafel stond een zilveren beker, met wijn gevuld, waaruit de danseressen af en toe eens kwamen drinken.

Plotseling was de boerenknecht door wel honderd katten omringd. De grootste poes bood hem de beker aan en wou, dat hij op hun gezondheid eens zou drinken. De man stond stijf van schrik en kon geen woord uitbrengen. Maar ze dwongen hem en begonnen in zijn kuiten te bijten, zodat hij met bevende hand de beker aannam. Alvorens hij hem aan de lippen bracht, moest hij eens niezen, en hij zei als naar gewoonte « God zegene u ».

Nauwelijks had hij dit gezegd, of hij hoorde een knal, alle katten vlogen over zijn hoofd weg en terwijl hij sidderend maakte dat hij wegkwam, hoorde hij hun miauwend verdwijnen.

De heksen traden ook als nachtmerrie op, om slapende lieden en paarden te kwellen. Om dit te beletten, moest men de schoenen omgekeerd voor het bed zetten, een nagebootste paardenkop boven de stal hangen, de paarden met gerst bestrooien, een hoefijzer tegen de muur spijkeren of maretakken aan de zoldering hangen.

De mensen gebruikten als afweermiddel tegen nachtmerries ook dikwijls zout, dat kruiselings voor het bed werd gestrooid. Ook vliertakken werden er wel eens in kruisvorm voorgelegd.

Over het algemeen waren de nachtmerries bang voor snijdende voorwerpen : zeis en sikkel schrikten hen af. Een Hollandse boerin vertelde, dat haar zoon 's nachts meer dan eens met een mes in de hand bij haar bed kwam zitten, wanneer ze vreesde weer door een nachtmerrie te zullen bereden worden.

Enige paardenknechten uit Wemmel hadden opgemerkt, dat de dieren iedere avond door de mare gekweld werden. Zekere keer zag een knecht toevallig, dat een mosselschelp dwars over de beek dreef en aan de oever stilhield. Onmiddellijk riepen de andere knechten, dat de paarden, die stonden te grazen, andermaal door de mare bereden werden. De dieren trappelden en waren gans bezweet. Toen liep de knecht gauw naar de beek terug, nam de mosselschelp en stak ze op zak. Op hetzelfde ogenblik stonden de paarden weer rustig. Er trad een vrouw naar hem toe, die hem smeekte haar schelp terug te geven. De knecht wou dit wel doen, op voorwaarde dat ze hen niet meer zou plagen. Zij beloofde alles wat hij wou, want ze moest s' anderendaags driehonderd uren verder zijn, om te bakken en te boteren. Hij gaf haar de schelp terug en zag ze langzaam over het water naar de andere kant varen. En sindsdien hebben ze van de mare nooit meer last ondervonden.

Een dorp waar de heksen duchtig van leer getrokken zijn — afgaande op de overleveringen — is de gemeente Kessel. We zouden heel wat krasse dingen kunnen vertellen, die daar zogezegd gebeurd zijn, maar volgend verhaal zal wel volstaan.

Een herbergierster had een zwak en ziek kindje, dat voortdurend weende. Een op pensioen gesteld soldaat, die af en toe in die herberg een pintje dronk, vroeg op zekere keer :

— Maar bazin, wat scheelt er uw kind toch eigenlijk ?

— Ik weet het niet, antwoordde zij, ik heb reeds alles gedaan wat ik kon om het te genezen en met schreien te doen ophouden, maar 't is allemaal boter aan de galg.

Toen vroeg de man, of hij het kind een nacht mocht mee naar huis nemen, en verklaarde dat hij het zeker en vast zou genezen. De moeder wou er eerst niet van horen, maar vermits de oude soldaat een braaf mens was, stemde zij eindelijk toe. Hij vroeg dan een paar bussels hout, om goed te kunnen stoken.

Toen hij dan, met het kind op zijn schoot, in de kamer zat, begon hij vurig te bidden en legde voortdurend nieuw hout in de open haard, zodat er een geweldige hitte heerste. Rond middernacht was hij zo verdiept in zijn gebed, dat hij niet bemerkte dat een vrouw langs het sleutelgat naar binnen drong. Eenmaal in de kamer nam ze opnieuw haar gewone gestalte aan en, hoe meer de man bad, hoe dichter zij naar het vuur schoof.

De man deed, alsof hij haar niet bemerkte, en bad steeds voort, tot haar klederen opeens vuur vatten en de vlammen haar armen en benen aantastten. Toen schreeuwde de vrouw eensklaps om genade. De soldaat gebood haar eerst, het arme kind te genezen dat zij behekst had en zij nam een wassen popje en trok er de spelde uit die er langs alle kanten in staken. Door in dat popje te prikken, had zij ook het kind vreselijke pijnen doen ondergaan.

Nauwelijks had zij de laatste speld te voorschijn gehaald, of het kindje hield op met schreien. De soldaat liet de heks vertrekken, maar las haar eerst eens flink de les : « Indien ik van u nog iets hoor, zei hij, zal ik u levend verbranden. »

Maar... of het werkelijk echt gebeurd is? Daar zou ik geen stuiver durven op verwedden, hoor!

Greta BERGEN.

Victoria presenteert

CHOKO Het Nikkertje

Het gedrag van hun koning verwonderde de kannibalen geen zier; ze wisten dat hij een vreselijk tyran was. Ze volgden grenadier Victoria en Choko naar het vliegtuig en tilden de kostbare lading op hun hoofd...

Die avond werd er feest gevierd en lekkere Victoria chocolade gegeten...

Plotseling staat de oude tovenaar op en zegt met luide stem :

(Wordt voortgezet.)

HEB JE DEZE WEEK REEDS EEN NIEUWE KUIFJE'S LEZER AANGEWORVEN ?

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WELK IS HET GROOTSTE LIJNVLIEGTUIG ?

HET nieuwe type Super Constellation kan drie en negentig passagiers eerste klas en honderd en tien passagiers toeristen-klas vervoeren. Het enige vliegtuig dat nog meer reizigers kan transporteren is het militaire vliegtuig Navy Constitution/Lockheed. De nieuwe Super Constellation is zestig meter lang en kan een snelheid van 650 kilometer per uur bereiken.

HOE HETEN DEZE BAARDEN ?

DE OUDSTE KRANT TER WERELD

... is een Chinese, met name Peking Bach en ze verscheen in 430 vóór onze tijdrekening. Als weekblad bestond ze tot in 1799 en als dagblad tot in 1907. Dan verdween ze om in 1913 terug op te duiken. De Peking Bach verschijnt nog !

HOE KWAM DE DUNLOP-BAND TER WERELD ?

Op zekere dag zag de oude Dunlop, dat zijn zoon zo moeilijk vooruit kwam op een driewieler met volle gummibanden. Toen nam hij een gummislang, blies ze op met lucht en bekleedde ze met linnen. Dat was de eerste Dunlop-band !

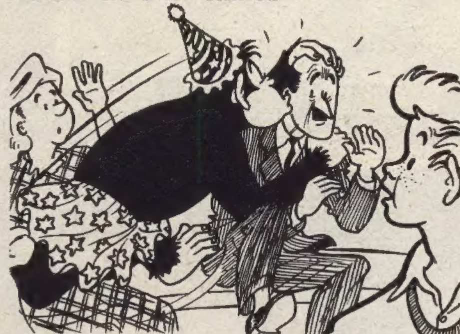
VERSE EIEREN DIE... 5.000 JAAR OUD ZIJN !

Archeologen vonden in een tombe ten Zuiden van Kaïro twee eieren. Ze waren met een geraamte van een vogel begraven in een kleine kist. De eieren zijn nog goudgeel van kleur !

GELD TELLEN MET EEN MACHINE

In de Verenigde Staten heeft men een machine gebouwd die geldstukken telt met een snelheid van duizend stukken per minuut, de munten inpakt en inschrijft. De munten worden in een tremel geschud en deze brengt hen naar de « teller », waar de stukken automatisch geteld worden en in stapels gelegd en ingepakt. Deze stapels glijden naar een verificatiemachine waar ze geteld en ingeschreven worden. De stapel die niet juist zou zijn (dus niet het juiste aantal stukken) of valse munten bevat, wordt automatisch verwijderd.

PANIEK IN HET CIRKUS

IN het cirkus van Grenoble heeft een reusachtige chimpansee grote opschudding verwekt. Op een gegeven ogenblik liep hij recht naar een der toeschouwers, nam hem in de armen en kuste hem op het voorhoofd. Daarna stapte de aap rustig en bedaard naar de arena terug. De toeschouwer was burggraaf Pierre de la Contrie, voorzitter van de commissie van Justitie bij de Raad van de Republiek. Of er die avond gelachen is in het cirkus !

WIE HEEFT DE BESTE OGEN ?

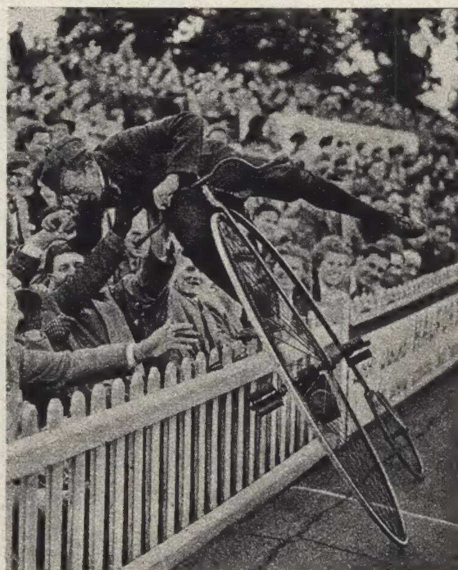
VAN alle levende wezens hebben de vogels de beste ogen. Dit is niet te verwonderen wanneer men weet, dat de ogen van een vogel zo zwaar wegen als zijn hersenen. De zenuwen en de spieren van het vogeloog hebben een veel vlugger reactie dan die van mensenogen. Wanneer je in een stikdonkere nacht een brandende kaars in een grote, open ruimte zet, zie je slechts de voorwerpen die vlak bij de kaars liggen. Op vijftien meter afstand van de kaarsvlam, kun je geen voorwerp meer onderscheiden. Een uil ziet bij ditzelfde kaarsvlammetje een muis lopen op vijf honderd meter van de kaars !

DE BAARDJES

A. ringbaard. — B. : Franse knevelbaard. — C. : Hollandse zeemansbaard. — D. : puntbaard. — E. : rond puntbaardje. — F. : volle baard. (De existentialistische werd vergeten !)

TSJECH LEEFDE VIJF MINUTEN ZONDER HART

IN het hospitaal van Ludwigsburg (Duitsland) werd een 25-jarige Tsjech gebracht die tijdens een twist een messteek in volle hart gekregen had. De chirurgen namen het hart uit de borstkas, naalden de brede wonde (ander halve centimeter) dicht en masseerden daarna het hart tot het weer begon te kloppen. Heel de operatie duurde een half uur. De patient kwam bij kennis en is gered !

Op zo'n voorhistorisch fietsje rijden moet wel leuk zijn, maar er zich in evenwicht op houden is een andere zaak. Zou je het aandurven ?

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli, gevangenen van het stamhoofd van een eiland in de Javazee, kunnen ontvluchten. De inboorlingen zitten hen echter op de hielen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

...Dagen en dagen zwalpen onze helden op de wijde watervlakte. De zeestromingen spelen met het bootje als een kat met een muis. En om de zaak nog moeilijker te maken is de voedselvoorraad geslonken tot één, zeggen en schrijven we: één banaan!

(Wordt voortgezet.)